

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Probatur etiam exemplo Desiderij Viennensis Archiepiscopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

tionis peragenda cura à Principe delegata est Ennodio, qui Dux olim fuerat. Rex Episcopos regni sui evocat apud urbem Metensem; ubi reus convictus, crimen suum confessus est, aiens se reum mortis esse. At ille confusus ait: *Ad sententiam dandam super culpabilem ne moremini. Nam ego novi me ob crimen majestatis reum esse mortis.* Iudicio itaque synodi depositus fuit. Cum autem Episcopi vitæ gratiam illi fieri obtinuissent à Rege, in exilium pulsus est apud Argentoratum; Romulus verò in ejus locum substitutus est. *Episcopi --- obtenta vita, ipsum ab ordine sacerdotali, lectis canonum sanctionibus, removerunt. Qui statim ad Argentoratensem urbem, quam nunc Strataburgum vocant, deductus, exilio condemnatus est. In cujus locum Romulus, filius Lupi Ducis, Episcopus subrogatus est.* Ceterum ea depositio eò majoris momenti est quòd adversus Episcopum Metropolitanum decreta est; cui Rex dar iudices non secus ac simplici Episcopo, tamen si cognitio causarum Metropolitanorum pertinere posset ad Summum Pontificem. Tum etiam sententia executioni mandatur, nulla prorsus facta relatione ad apostolicam sedem.

X. Anno dein sexcentesimo tertio, ut narrat Fredegarius in Chronico, Desiderius Metropolitanus Viennensis, pridem Regina Brunichildi invisus, in synodo Cabilonensi depositus fuit, & in quandam insulam projectus. Domnolus verò in ejus locum substitutus est, tamen si nulla super hoc apostolicæ sedis rescripta emanassent. *Anno octavo regni Theodorici, inquit Fredegarius, synodus Cabilono colligitur. Desiderium Episcopum Viennensem deiciunt; & insigante Aridio Lugdunensi Episcopo & Brunichilde, subrogatus est loco ipsius sacerdotali officio Domnolus. Desiderius verò in insulam quandam exilio detuditur.*

XI. Bella domestica quæ Gallias commoverunt sub Theodorico Rege & Ebroino Majore domus regie nonnullos quoque Episcopos in partes traxerunt, reos ob hoc læsa majestatis. Itaque cum Rex & Ebroinus synodum alicubi convocassent, plures Episcopi in ea dejecti sunt, ac præsertim Dido, qui dein capite plexus est; alij verò in exilium tantum pulsati sunt jussu Principis. Cum verò in partes quoque transgressus fuisset Leodegarius Episcopus Augustodunensis, dimissus non fuit ad iudicium synodi; sed Comiti palatino traditus, ejus jussu capitis pœnam subiit. Vetus auctor vitæ sancti Leodegarij, qui hæc omnia edidit, acerbè invehitur in eos qui sanctum hunc virum iniquo iudicio morte damna-

runt; sed tamen nullam querelam movere adversus pœnam Didoni alitve Episcopis irrogatam. *Theodoricus Rex, inquit, & Ebroinus, synodum in quadam villa regia convocantes, multam Episcoporum turbam adesse fecerunt; ibique inter ceteros Didonem --- condemnatum ab ipsa synodo, calvaria accepta in capite expulsam segregant à sancta congregatione. Deinde exilio condemnatus; mortèque secuta, pœna capitis exolvit. Alij porrò Episcopi tunc à Rege per Ebroinum in ipsa synodo panam similem sortiti, perpetuo exilio sunt deportati.*

XII. Recurrit nunc Gregorij magni prudentia ut se delicatis Gallorum ingeniis accommodaret, interim verò sedis apostolicæ dignitatem retineret, quam prudentiam etiam adhibuerat quoad Africanos. Visum itaque expedire ut Virgilio Arelateni Episcopo vicariatam sedis apostolicæ tribueret, edicto, ut causas fidei aut Episcoporum judicaret, congregatis duodecim Episcopis; ea tamen adjuncta conditione, ut si causa quæpiam difficilis incidere in provincia definiri non posset, ea ad sedem apostolicam referretur. *Si qua verò, inquit, inquisitio de fide vel fortasse aliarum rerum inter Episcopos causa emergerit qua discerni difficilius possit, collectis duodecim Episcopis ventiletur atque decidatur. Si autem decidi nequirent, discussa veritate ad nostrum iudicium referatur.* Attamen licet Episcopi Arelateni vicariatam apostolicæ sedis accepissent ab hinc annis centum & viginti cum auctoritate convocandorum Conciliorum, certum est eos nullam synodum congregasse, si synodos provincie Arelateni excipias. Contra, Regum illæ jussu convocatae fuerunt; & iudicia in illis lata sunt adversus Episcopos, nulla mentione facta Episcopi Arelateni, ut plurimum absentis à Concilio.

XIII. Testatum fecerat Gregorius velle se ut Episcoporum & aliorum Clericorum Africanorum causæ in synodis provincialibus definiantur, delegatione in eam rem data uni ex Episcopis Africanis. Haud ab simili consilio vicariatam suam concessit Episcopo Arelateni, præcipiens item ut causas Episcoporum ac aliorum Clericorum Gallicanorum in provinciis terminentur. Sed aperta rursus in eam rem sunt verba ejus ad Reginam Brunichildem scribentis. Neque enim aliud ad commendandam sedis apostolicæ dignitatem exigit quam ut Regina approbet mitti in Galliam Legatum; quò habita synodo adversus Episcopos impudicitia reos, pœna in eos decerneretur. Satisfieri itaque censebat auctoritati suæ si in synodo adesse sineretur Legatus à Romana sede directus; adeoque non cogita-

bat